

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617202144
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617202144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/X, XXX XX R. S., o zaplatenie sumy 221,78 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 21Csp/50/2017-85 zo dňa 21.11.2017, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 21Csp/50/2017-85 zo dňa 21. novembra 2017 o d m i e t a .

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 21Csp/50/2017-85 zo dňa 21. novembra 2017 vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

Žalovaná n e m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd aplikujúc ust. § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 5, § 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného v čase uzavretia zmluvy, ďalej aj „ZoSÚ“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 221,78 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na ich náhradu v plnom rozsahu (výrok III.).

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou okresnému súdu dňa 05.09.2017 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 221,78 Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.721,78 Eur od 15.10.2015 do 21.06.2016, s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 721,78 Eur od 22.06.2016 do 20.07.2016, s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 521,78 Eur od 21.07.2016 do 28.09.2016, s úrokom 28 % ročne zo sumy 471,78 Eur od 29.09.2016 do 21.10.2016, s úrokom 28 % ročne zo sumy 421,78 Eur od 22.10.2016 do 21.12.2016, s úrokom 28 % ročne zo sumy 221,78 Eur od 22.12.2016 do zaplatenia a súčasne priznať náhradu trov konania.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1660688001 zo dňa 11.05.2012 v znení všeobecných podmienok žalobcu pre jednotlivé produkty a všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „zmluva“) žalobca zriadil a viedol pre žalovanú účet č. B Na základe zmluvy bol žalobca oprávnený si účtovať za poskytovanie produktov, resp. služieb poplatky podľa sadzovníka poplatkov a to na ľarchu účtu žalovaného. Dojednanie o úrokoch zo sumy nepovoleného prečerpania v zmluve nebolo obsiahnuté. Z výpisov účtu žalovanej za obdobie od 01.03.2014 (kedy sa dostala na účte prvýkrát do debetu, teda kedy došlo prvýkrát k poskytnutiu spotrebiteľského úveru vo forme prekročenia) do 14.10.2015 (kedy došlo k zatvoreniu tohto účtu) súd

zistil, že v priebehu mesiaca marec 2014 sa žalovaná na tomto účte prvýkrát dostala do debetu, ktorý postupne narastal až do 14.10.2015, kedy došlo k zatvoreniu účtu. V uvedenom období došlo na tomto účte k debetným operáciám žalovanej (výbery a platby žalovanej z účtu) v úhrnnej výške 8.232,33 Eur a ku kreditným operáciám (vklady žalovanej na účet a platby prijaté v prospech účtu) v úhrnnej výške 5.787,47 Eur. Z týchto výpisov tiež vyplynulo, že zvyšok debetu bol tvorený poplatkami účtovanými na ľarchu účtu žalobcom, ako aj zmluvnými úrokmi z vyššie uvedených debetných súm účtovanými na ľarchu účtu. Ako nespornú vyhodnotil súd skutočnosť, že žalovaná po zatvorení účtu (v období od 21.06.2016 do 21.12.2016) v prospech žalobcu uhradila sumu 1.500,00 Eur (žalovaná nepoprela takéto skutkové tvrdenie žalobcu). Výšku úroku pri „nepovolenom prečerpaní“ v sadzbe 28 % ročne pre všetky typy bežných a vkladových účtov mal súd preukázanú z vývesky úrokových sadzieb. Predmetnú zmluvu o bežnom účte podľa § 708 Obchodného zákonníka okresný súd súčasne posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme prekročenia podľa § 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorú sa podľa § 1 ods. 5 citovaného zákona vzťahujú jeho ustanovenia § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 15 ods. 1 a 2, § 18, § 20, § 21 a § 23, § 25 až § 27, pretože napĺňa definíciu spotrebiteľského úveru formou prekročenia a zmluva bola uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom v zmysle § 2 písm. b/ ZoSÚ a žalovaným ako spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a/ ZoSÚ. Vo vzťahu k poplatkom a úrokom účtovaným na ľarchu účtu a uplatnenému nároku na úroky požadované za obdobie od uzavretia účtu súd prvej inštancie uviedol, že ich výška nebola individuálne dojednaná v predmetnej zmluve, preto ich žalobcovi nepriznal. Sadzobník poplatkov, na ktorý odkazuje zmluva v bode IV.2, totiž nepredstavuje zmluvné dojednanie o výške poplatkov. Od spotrebiteľa nie je možné požadovať poplatky, ktoré nie sú individuálne dojednané v zmluve. Poukázal na ust. § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z., ako aj ust. § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorých úroky a poplatky musia byť upravené priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere, inak ich nemožno požadovať. Žalobca v konaní nepreukázal zmluvné dojednanie o povinnosti žalovanej platiť úrok zo súm nepovoleného prečerpania. Navyše, vo vzťahu k požadovanému úroku za obdobie od zatvorenia účtu okresný súd uviedol, že žalobca tento požadoval aj zo sumy kapitalizovaného úroku z nepovoleného prečerpania za čas do zatvorenia účtu, čo je neprípustné (príslušenstvo z príslušenstva). Okrem toho v zmysle ustálenej judikatúry úrok vo výške 28 % ročne by bol tiež v rozpore s dobrými mravmi, pretože uvedená úroková sadzba podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú sadzbu na finančnom trhu, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy vo výške cca 12 %. Nevrátenú istinu úveru na podklade predložených výpisov z účtu ako rozdiel medzi žalobcom reálne poskytnutou sumou úveru za obdobie od 01.03.2014 do 14.10.2015 a žalovanou vrátenou sumou úveru konajúci súd vyčíslil na sumu 944,86 Eur, ktorý však viazaný rozsahom žalobného návrhu (§ 216 CSP) priznal žalobcovi uplatnenú sumu istiny vo výške 221,78 Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

4. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods.1 CSP tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže žalobca bol v spore v celom rozsahu úspešný (z hľadiska uplatnenej sumy nároku a súdom priznaného nároku), s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, aby odvolací súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na ust. § 31 ods. 2 a 4 zákona o platobných službách, v zmysle ktorého neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy sú obchodné podmienky o poskytovaní platobných služieb a rámcová zmluva obsahuje okrem iného informácie o poplatkoch a úrokoch. Citovaný zákon výslovne neustanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. V zmysle bodu 25.2 sú Všeobecné obchodné podmienky (ďalej aj „VOP“) súčasťou zmluvy o vkladovom účte a v zmysle VOP je sadzobník neoddeliteľnou súčasťou VOP, teda aj rámcovej zmluvy. Zároveň vo VOP sú uvedené dôvody, pre ktoré je banka oprávnená zmeniť VOP, takže v prejedávanom prípade nie je naplnená podmienka neprijateľnosti zmluvnej podmienky, a to jednostranná zmena zmluvných podmienok bez dôvodu dohodnutého v zmluve. Odvolateľ tiež poukázal, že ani zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tento výklad potvrdil aj rozsudok Súdného dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Bíróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Žalobca poukázal na právny základ vzniku nároku - zmluvu o bežnom účte a jej právny režim v zmysle § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, najmä na § 710 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa podporne spravujú práva a povinnosti strán pri uskutočňovaní platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.), ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby,

aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte. Za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte (§ 711 ods. 1 Obchodného zákonníka). Odvolateľ tiež upriamil pozornosť na obsah Všeobecných obchodných podmienok, najmä na záväzkov banky viesť pre majiteľa bežný účet výlučne za podmienok uvedených v zmluve (bod 3.4 VOP); záväzkov klienta mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke (bod 3.8 VOP); a na prípady, v ktorých môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu v zmysle bodu 3.12 VOP najmä pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, atď. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a dotknuté ustanovenie bodu 3.12 VOP žalobcu iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počítá jednak Obchodný zákonník, jednak zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ust. § 18 ods. 1.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie v zamietajúcom výroku (t.j. vo výroku II.) a v závislom výroku o trovách konania (výrok III.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Odvolanie žalobcu podané proti výroku I. napadnutého rozsudku však odvolací súd odmietol ako odvolanie, ktoré bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b/ CSP).

9. Pokiaľ okresný súd vo výroku I. napadnutého rozhodnutia uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 221,78 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobca nebol oprávnený podať proti tejto časti rozhodnutia opravný prostriedok.

10. Strana môže totiž napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Aj keď je žalobca stranou v spore, nespĺňa subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti výroku I. napadnutého rozsudku. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej, alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu ujmu. Z uvedeného vyplýva, že na podanie odvolania je oprávnená tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu; podstatné je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom v žalobe (prípadne v inom procesnom podaní), nie však subjektívne presvedčenie strany sporu o dôsledkoch vyplývajúcich pre ňu z rozhodnutia súdu prvej inštancie. V uvedených súvislostiach je zrejmé, že výrokom I. napadnutého rozsudku bolo žalobe žalobcu čiastočne vyhovené. Žalobca teda nemal dôvod napádať tento výrok rozsudku okresného súdu.

11. Vo vzťahu k zvyšnej časti napadnutého rozhodnutia (výrok II. a III.), odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v podstatnej miere sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

14. Zo obsahu opravného prostriedku žalobcu vyplýva, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to pokiaľ ide o nepriznanie žalovaných úrokov z nepovoleného prečerpania tak, ako ich žalobca špecifikoval vo svojom žalobnom návrhu.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu v časti úrokov z nepovoleného prečerpania nevyhovelo a ku svojim záverom dospel v kontexte vykonaných dôkazov.

16. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

17. Žalobca odvodzoval žalobou uplatnený nárok zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 11.05.2012. V rámci skutkových tvrdení poukázal na fakt, že zriadil účet v prospech žalovanej, ktorý sa dostal do tzv. nepovoleného prečerpania a svoj dlh nevyrovnala. K žalobe bola pripojená spomínaná zmluva, ktorá založila právny vzťah sporových strán, výpis z dotknutého účtu, všeobecné obchodné podmienky, ako aj doklady o úrokových sadzbách a poplatkoch za úverové produkty. V podaní zo dňa 04.09.2017 žalobca navyše tvrdil, že povolené prečerpanie v sume 1.721,78 Eur, ktoré bolo prekročené a následne sa navyšovalo nasledujúcimi debetnými obratmi na príslušnom účte (poplatok za vedenie účtu, poplatky, upomienka, výzva, výbery, vklady klienta z/na účet, úroky, atď.). Porušenie povinností žalovanou viedlo k odstúpeniu od zmluvy v súlade s ustanoveniami všeobecných obchodných podmienok. Žalobca zároveň uviedol, že istina dlhu vo výške 221,78 Eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Postupná úhrada sumy 1.500,00 Eur žalovanou v prospech žalobcu nebola medzi stranami sporu sporná.

18. Je nepochybné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným spĺňa znaky právneho vzťahu podľa § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Na daný právny vzťah bolo možné použiť ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch citované v napadnutom rozhodnutí. Strany totiž uzavreli zmluvu o bežnom účte, na ktorom došlo k povolenému prečerpaniu.

19. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že finančné prostriedky vo výške istiny 221,78 Eur nepochybne zahŕňajú aj úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu, tak ako to správne konštatoval okresný súd v napadnutom rozhodnutí. Parametre dohody medzi stranami sporu mal povinnosť v konaní preukázať dôkaznými prostriedkami žalobca. Aj pri zníženej formálnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme prekročenia, je nevyhnutné, aby náležitosti zmluvy, z ktorých žalobca odvodzuje svoje práva, boli preukázané jasným a zrozumiteľným spôsobom. Jednoduché predloženie výpisov z účtov, všeobecných obchodných podmienok a sadzobníka úrokových sadzieb, neboli postačujúcimi dôkazmi, ktoré by mohli viesť súd k zásahu do majetkovej sféry žalovaného, pretože len deklarujú jednostrannú vôľu žalobcu ako silnejšej zmluvnej strany bez toho, aby preukazovali aj prejav vôle žalovaného. Je potrebné zdôrazniť, že uvedený názor nie je negovaný žiadnym z ustanovení zákona o platobných službách, či obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 (Home Credit vs. Bíroová). Forma zakotvenia jednotlivých zmluvných ustanovení môže byť stranami určená rôzne, avšak deklarácia prejavu vôle byť viazaný zmluvou z nich musí nepochybne vyplývať, čo v spornom prípade nebolo splnené. V prejednávanej veci jednoznačne došlo k uzavretiu spotrebiteľského kontraktu, v prípade ktorého nemožno pripustiť postup veriteľa určujúceho podstatné zmluvné povinnosti jednostranne, v jeho prospech a bez negotácie s protistranou. Je zrejmé, že žalovaná ako spotrebiteľ nemala možnosť tieto zmluvné podmienky predmetnej formulárovej zmluvy ovplyvniť, odvolací súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/266/2012 zo dňa 31.07.2012, sp.zn. 6Co/2/2013 zo dňa 27.02.2013, sp.zn. 6Co/182/2014 zo dňa 29.05.2014 a iné) vyslovil názor, že

všeobecné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby do ich neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenkami písanej formy skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú. Ak tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takémuto správaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Aj ak žalovaná podpísala zmluvu o osobnom účte, s jej obsahom súhlasila, vrátane obsahu všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú jej súčasťou, je pochopiteľné (najmä vzhľadom na ich rozsah a spôsob formulácie), že pri uzatváraní zmluvy - typu zriadenia bežného účtu nemala šancu oboznámiť sa s celým obsahom takto vyhotovených všeobecných zmluvných podmienok (VOP). Banka ako dodávateľ je povinná pristupovať k tvorbe všeobecných zmluvných podmienok (VOP) v súlade s ustanoveniami spotrebiteľského práva, keďže z povahy jeho noriem jednoznačne vyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť a nie ich obchádzať cez rôzne dojednania s klientom - spotrebiteľom. Takýmto obchádzaním dochádza k popretiu zmyslu a účelu noriem spotrebiteľského práva. Za daných okolností nemôžu mať vplyv na rozhodnutie v tejto veci ustanovenia všeobecných obchodných podmienok, na ktoré žalobca poukazoval v priebehu tohto konania.

20. Správny je preto záver súdu prvej inštancie vyslovený v napadnutom rozsudku ohľadne platenia úrokov zo súm nepovoleného prečerpania, ktorý konštatoval, že žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť takýto úrok. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že samotná zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 11.05.2012 v bode IV.5 uvádza, že práva a povinnosti, ktoré nie sú výslovným spôsobom upravené v zmluve, sa riadia obchodnými podmienkami pre príslušný produkt/službu v platnom znení, s tým, že ak niektoré pojmy, resp. otázky nemožno riešiť ani podľa obchodných podmienok, spravujú sa všeobecnými obchodnými podmienkami - Prima banka Slovensko, a.s. v platnom znení. Samotná zmienka o tak podstatnej náležitosti - platenie úroku z nepovoleného prečerpania je tak len obsahovou súčasťou všeobecných obchodných podmienok v bode 3.12.

21. K námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po odstúpení od zmluvy, krajský súd uvádza, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po odstúpení od zmluvy (t.j. zatvorení účtu) veriteľom právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom zaniká. Veriteľovi tak vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu odstúpenia od zmluvy. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože veriteľ odstúpil od zmluvy a právny vzťah medzi nimi zanikol) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený sankčným mechanizmom vynútenia povinností a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ po zániku právneho vzťahu na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolaného zániku záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zániku záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolaným zánikom záväzku. Takýto stav súd nemôže pripustiť, nakoľko by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

22. Odvolací súd teda nepopiera právo banky na odplatu za úver formou prekročenia v podobe dohodnutých zmluvných úrokov, tieto musia byť riadne (dvojstranným právnym úkonom) dohodnuté a predpokladom na ich priznanie je samozrejme aj existencia zmluvy medzi veriteľom a dlžníkom. Z obsahu vykonaného dokazovania však vyplýva, že žalobca dňom 14.10.2015 pristúpil k zatvoreniu účtu, čím došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb - zmluvy o zriadení účtu práve jednostranným prejavom vôle žalobcu. Správne preto konštatoval okresný súd v napadnutom rozhodnutí, že bolo povinnosťou žalovanej uhradiť žalobcovi len záväzky ku dňu 14.10.2015 a ďalšie úročenie dlžnej sumy úrokom pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 28 % už nie je dôvodné.

23. Okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú

aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil preto krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti) ako vecne správny potvrdil.

24. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), ktorý zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Pre úplnosť je potrebné dodať, že procesný úspech žalovanej vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o čiastočnom odmietnutí odvolania vyplýva z ust. § 256 ods. 1 CSP. Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto je nutné o trovách odvolacieho konania rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá podala odvolanie ako neoprávnená osoba - v danom prípade žalobca.

26. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).